

РЕШЕНИЕ

№ 3388

гр. София, 07.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 07.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **8868** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „-П. П. Е., ЕИК по БУЛСТАТ * с адрес за кореспонденция Г. С., У. И. В. № 3, представлявано от управителите инж. Г И и Г П срещу Решение № 17 от 04.11.2010 г. на директора на ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители“-Г. С.. С посоченото решение е отхвърлена жалбата на „-П. П. Е. в качеството му на трето лице по чл. 197, ал. 5 от ДОПК срещу Постановление изх. № 26-В-3235/21.10.2010 г. за налагане на обезпечителни мерки на публичен изпълнител при ТД на Н. С.-Г..

Жалбоподателят „-П. П. Е. оспорва изпълнението на изискванията на чл. 230, ал. 2 от ДОПК и твърди, че вземанията на длъжника „. з” към „-П. П. Е. не са били изискуеми и ликвидни. В тази връзка посочва, че признаването на вземанията на „. З” пред органа по приходите е недействително, тъй като е извършено от лице без представителна власт. В съдебно заседание представя доказателства, че е налице висящ съдебен спор, образуван по предявен иск на „. З” срещу „-П. П. Е. с предмет същите вземания (търговско дело № 2561/2010 г. по описа на СГС, Търговско отделение, 14-ти състав).

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна „. З” изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на

страните, счита за изяснено следното.

От събраните по делото доказателства се установява от фактическа страна, че „З“ ЕИК по БУЛСТАТ * има публични задължения общо в размер 1 732 373,49 лв., установени с РА № */12.08.2010 г., ГДД по чл. 92 от ЗКПО с № 2900И0000736/12.03.2010 г., Декларация обр. 6 с № *23753/19.04.2010 г., Декларация обр. 6 с № *31091/19.04.2010 г. и Декларация обр. 6 с № *31096/19.04.2010 г. С писмо вх. № 26-В-12791/13.10.2010г. длъжникът „З“ е уведомил компетентната териториална дирекция на Н., че е налице вземане от трето лице „-П. П. Е. по фактури № 31/01.03.2010 г., № 32/01.03.2010 г. и № 35/20.10.2010 г., с което могат да бъдат погасени напълно публичните му за корпоративен данък и за задължения по осигурителното законодателство. Въз основа на това уведомление с писмо с изх. № 26-Б-3128/13.10.2010 г. публичният изпълнител при ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители“ Г. С. с изпратил искане до „-П. П. Е. получаване на признание по реда на чл. 230 от ДОПК за наличие на ликвидно и изискуемо задължение към „З“. С писмо вх. № 26-В-3128/20.10.2010 г. по описа на ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители“ Г. С. третото лице „-П. П. Е. е признало пред публичния изпълнител, че е налице парично задължение на „-П. П. Е. към „З“ в размер на 4 380 681. 19 лв. (четири милиона, триста и осемдесет хиляди шестстотин осемдесет и един лева и деветнадесет стотинки).

Въз основа на полученото признание публичният изпълнител е приел, че е налице ликвидно и изискуемо по смисъла на чл. 230, ал. 2 от ДОПК вземане на длъжника „З“ към трето лице „-П. П. Е. и основание чл. 202 и чл. 215, ал. 1, т. 2 от ДОПК е издал процесното постановление, с което е наложил заповед върху вземането на „З“ към трето лице „-П. П. Е. в размер на 1 732 373,49 лв. по фактури № 31/01.03.2010 г., № 32/01.03.2010 г. и № 35/20.10.2010 г.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е обжалвано от „-П. П. Е. по административен съд. С Решение № 17 от 04.11.2010 г. на директора на ТД на „Големи данъкоплатци и осигурители“-Г. С. жалбата му е отхвърлена. Директорът на ТД на „Големи данъкоплатци и осигурители“-Г. С. е обсъдил основния довод на жалбоподателя, че признанието на вземането е извършено от лице без представителна власт и е обосновал неговата неоснователност. Този извод е основан на резултатите от извършена проверка в търговския регистър по партидата на „-П. П. Е. – в търговския регистър към датата на извършване на признанието не е отразено вписване на промяна относно управителя на дружеството. Според търговския регистър дружеството се управлява от Г Д И, който е и лицето, подписало признанието на задължението, постъпило с писмо вх. № 26-В-3128/20.10.2010 г.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 197, ал. 2 от ДОПК и в предписаната от закона писмена форма. Не са налице сочените в жалбата съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон при издаването му.

Правилни са изводите на административния орган, че към момента на издаване на

постановлението за налагане на обезпечителни мерки е налице ликвидно и изискуемо по смисъла на чл. 230, ал. 2 от ДОПК вземане на длъжника „. 3. към трето лице „-П. П. Е.. Съгласно чл. 230, ал. 2 от ДОПК, вземането на длъжника от трето лице е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице. В случая от представеното по делото писмо вх. № 26-В-3128/20.10.2010 г. се установява признание на вземането, което е подписано от управителя на „-П. П. Е. Г Д И. При справка в търговския регистър по партидата на „-П. П. Е. се установява, че към датата на признанието – 20.10.2010 г. управител на дружеството е именно Г Д И. На 19.10.2010 г. е заличен вторият управител на дружеството С И С. За периода от 19.10.2010 г. до 28.12.2010 г. дружеството има само един управител и това е Г Д И.

Образуваното по-късно дело търговско дело № 2561/2010 г. по описа на СГС, Търговско отделение, 14-ти състав по предявен иск на „. 3” срещу „-П. П. Е. с предмет същите вземания (представената по делото искова молба е с вх. № 2676 от 04.11.2010 г.) е правноирелевантно при преценка на законосъобразността на постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

По изложените съображения съдът не намира основания за отмяна на процесното решение и на потвърденото с него постановление. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно, вр. чл. 144, ал. 2 от ДОПК, Административен съд С.-Г., I отд., 17-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „-П. П. Е., ЕИК по БУЛСТАТ *, с адрес за кореспонденция Г. С., У. И. В. № 3 срещу Решение № 17 от 04.11.2010 г. на директора на ТД на Н. „Големи данъкоплатци и осигурители”-Г. С..

На основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: